

ОКАЗІОНАЛЬНО-ПРЕДМЕТНА НОМІНАЦІЯ В ХУДОЖНЬОМУ ДИСКУРСІ ВАСИЛЯ БАРКИ

У статті розглянуто індивідуально-авторські номінації в романі «Рай» Василя Барки. Проаналізовано семантику, дериваційну структуру та особливості функціонування іменникових авторських неологізмів. Виділено три лексико-семантичні групи іменникових неолексем: назви осіб, іменники з абстрактним значенням, іменники з конкретно-предметним значенням. Найчисленніші серед них лексичні інновації з абстрактним значенням. Внаслідок виконаного дослідження встановлено, що іменникові авторські номінації в романі «Рай» переважно мають оцінно-експресивне забарвлення.

Ключові слова: новотвір, авторський неологізм, лексична інновація, індивідуально-авторська номінація, неолексема, складне слово.

Постановка наукової проблеми та її значення. В останні десятиліття помітно зріс науковий інтерес до індивідуально-авторської мовотворчості письменників. Виявлення та аналіз авторських неологізмів дозволяють дослідникам окреслити мовну особистість письменника, виокремити прикметні риси його ідіолекту. «Пізнання мовної особистості, ідіолекту, – зауважує П. Гриценко, – здійснюється шляхом аналізу насамперед текстів, у яких реалізована мовна діяльність носія ідіолекту, та моделювання мовного докілья, яке впливало (могло впливати) на досліджуване індивідуальне мовлення та формування рис тексту» [6, с. 16].

Студії в галузі неології покликані в художньому тексті виявляти й описувати новаторське словесне зерно, що в єдності із загальномовним створює естетично місткі художні образи. Водночас індивідуально-авторські неологізми засвідчують багатогранність та унікальність мистецького таланту письменника. Проблема вивчення індивідуально-авторської номінації відображена у працях Н. Адах, С. Богдан, Г. Вокальчук, С. Єрмоленко, Ж. Колоїз, Д. Мазур, А. Мойсієнка, В. Русанівського, Н. Сологуб, Л. Ставицької, О. Стишова, Г. Сюті, Т. Юрченко та ін.

Актуальність нашого дослідження зумовлена самобутністю та оригінальністю ідіостилю Василя Барки, талановитого письменника й видатного словотворця. На жаль, тільки частина його творчості недавно повернулася в Україну (у 90-х роках ХХ століття), але більша її частина поки що невідома українським читачам. Уся творча спадщина Василя Барки, як зауважують дослідники і зазначав сам письменник, становила б двадцять томів, якби її опублікували. Це і художні твори, і статті, есе, філософські трактати на релігійну тематику.

Важким і тернистим видався не тільки творчий шлях митця, а й життєвий (осуд на Батьківщині, в'язниця, вигнання, еміграція, злиденне

життя за кордоном, голод, матеріальні нестачі). Єдине, що гріло душу письменника, – це любов до України і мрія повернутись на Батьківщину. Як писав М. Жулинський, «Василь Барка жив Україною, творив для України і не гасив надії на своє духовне повернення в Україну. Бо знав, що Україна духовно просвітлиться – чорні дні тоталітаризму будуть переборені світлом християнської любові» [7, с. 8].

Василь Барка першим написав твір про жахливу трагедію українського народу 1933–1934 рр., що правдиво відтворена в романі «Жовтий князь». Не менш правдивим і викривальним є перший прозовий твір письменника – роман «Рай», надрукований 1953 року в Нью-Йорку. Щоправда, сьогодні він маловідомий в Україні. Написаний роман на основі автобіографічних спогадів автора, власних спостережень. Своє світобачення письменник відтворює через внутрішній світ головного героя роману – професора слов'янської філології Антона Никаноровича Споданейка. Письменник спростовує ілюзії, міф про тогочасне життя як про земний рай.

Захоплення викликає мовний світ і поетичних, і прозових творів Василя Барки. Його проза, як зазначає Р. Мовчан «не просто описує, розповідає, фіксує щось – ці іманентні родові ознаки епосу в ній порушені, митець торкається важливих екзистенційних, буттєвих проблем, намагається всебічно й по-філософському, крізь призму одвічних загальнолюдських цінностей, пізнати, осмислити навколишній світ у зіставленні з внутрішнім світом людини, свого сучасника, запропонувати власну версію-розуміння цих двох світів» [2, с. 4]. Письменникова мовна палітра багата, оригінальна, «цілеспрямовано «нарощувана» власними словотворами, образно експериментальна і складна для сприйняття. Необхідна інтелектуальна напруга, аби досягнути «генеалогію» новотвору і сприйняти змістову виражальність у комплексі авторських мовних новацій та образно-виражальної стилістики епосу в цілому» [7, с. 9].

У сучасній філологічній літературі поки що відсутні наукові розвідки про індивідуально-авторські номінації у прозових творах Василя Барки. Авторські лексичні інновації в поезії письменника висвітлено в монографії Г. Вокальчук «Словотворчість українських поетів ХХ століття» [5] та у праці Н. Адах «Авторські лексичні новотвори Василя Барки (семантико-дериваційний та лексикографічний аспекти)» [1].

Мета пропонованої праці – проаналізувати семантику, творення та особливості функціонування іменникових лексичних інновацій у романі «Рай» Василя Барки.

Для реалізації задекларованої мети необхідно було виконати такі завдання: виявити авторські лексичні новотвори, звірити їх наявність у лексикографічних джерелах, описати семантику іменникових новотворів Василя Барки, з'ясувати способи їх творення, простежити особливості функціонування в романі «Рай».

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. У художньому тексті поява лексичних інновацій

пов'язана з потребою у створенні автором чіткої і вичерпної характеристики описуваної реалії та необхідного у цьому словесному оточенні відповідного естетичного ефекту. Митець, як зауважує Н. Сологуб, «може відчувати недостатність засобів художнього пізнання, їх обмеженість, що стимулює пошук нових слів в естетичному освоєнні світу. Цей пошук виражається в індивідуальному словотворенні письменників» [10, с. 88]. Г. Вокальчук зазначає, що до авторських неологізмів «доцільно зараховувати не лише слова, утворені в результаті структурних і семантичних змін вихідних одиниць, але й ті, що є своєрідними авторськими видозмінами узуальних лексем, повністю збігаючись із ними у значенні» [5, с. 64].

Василь Барка – яскрава творча індивідуальність. В авторському лексиконі письменника репрезентовано іменникові, прикметникові, дієслівні і прислівникові лексичні інновації. Корпус іменникових неолексем формують три лексико-граматичні групи: назви осіб, іменники з конкретно-предметним значенням, іменники з абстрактним значенням.

Новотвори – назви осіб

Серед виявленої в романі неологічної лексики велику групу становлять назви осіб, які можна класифікувати за такими ознаками:

- рід занять, діяльність: **«вибивайло», з'явець, мистець-маляр, отець-просфорник, терзатель, крадіжник, студент-«добувайло», вчитель-подвижник, отцевбивник, спричинник, ходець, ньям-ньям** (*Туркот-Семидзвонник задкує до безодні і прославляє свого терзателя* [3, с. 38]; <...> *коли циклопічний «вибивайло» рушав із-за стійки і, взявши бешкетників за коміри, висипав їх, як груші, на вулицю і з брязкотом зачинив двері* [3, с. 18]; **Мистець-маляр**, *далекий від перевірконої комісії, засвітив би небо червоного кольору* <...> [3, с. 24]; – *Якби ви були ньям-ньямом, – сказав він, – то з'їли б сусідку і весело поплескували себе по черепу* [3, с. 325]);

- внутрішні (характерологічні) якості, психологічні властивості: **мрійник-чоловік, блазень-лжесвященик, «Митька-Мікроб», Андрій-руїнник, мудрець-гречкосій, півсновида, чолов'яжка, плескотуха-всезнаєчка** (<...> *то демонічну жінку з очима, як чорне сонце, і мрійника-чоловіка з волошковими очима* [3, с. 7]; *Позатихали, дивляться на блазня-священника; очі у всіх блищать* [3, с. 15]; <...> *перша-ліпша асоціація за містом спричинилася до калічення прізвища, Дмитро дістав титул: «Митька-Мікроб»* [3, с. 111]; *Що виходило з того, невідомо: плескотухи-всезнаєчки твердили: Маргарита – мрамур, і зальоти Маринчука – даремні* [3, с. 120]; *Мить і вічність сполучалися в уяві нашого сільського мудреця-гречкосія, філософа з істиком, всесвітнього громадянина і корінного самостійника* [3, с. 286]);

- соціальний статус, матеріальне становище: **королев'ята** (<...> *народ був змушений оборонятися від напасників, від орд, від королев'ят загребущих* [3, с. 156]);

- політичні уподобання, роль у суспільстві, вираження поглядів: **Андрій-руїнник, партсука, єдинонеділимець, приклонник** (<...> *то й*

тоді старі генерали «неділимої» повинні були дістати пекельну кару. Довго «подвизався», наприклад, **єдинонеділимець** на прізвище Паша [3, с. 123]; Відбулись урочисті похорони, на які прибуло багато **приклонників** покійного теософа і сила старців <...> [3, с. 148]; Що почав князь **Андрій-руїнник**, та довершили Петро I та Катерина II, які остаточно придушили українську культуру <...> [3, с. 250]; Виступ сумлінної і сміливої Галини Зеленчук, <...> примусив навіть «ярих», навіть **«партсук»** залишитися над гостротою обвинувачень [3, с. 234]);

- інтелект, розумові здібності, особливості мислення: **безклепок, буквогриз** (<...> такий самий **безклепок**, як став професор, його побратим, той теж ману бачить... [3, с. 4]; А я сиджу на противній комедії. Ось цей **буквогриз** нарочито добирає уїдливих виразів, щоб мені дошкулити [3, с. 261]);

- вік особи: **дівчинка-малолітка, старигайчик, синок-підліток** (Почасті спричинником невдачі був мізерний **старигайчик**, на якого всі дивилися, як на руїну з генеральськими еполетами і жовтими бакенбардами [3, с. 145]; Сидить на лавці сивий чоловічок у сірій сорочці; бавить **дівчинку-малолітку** на руках <...> [3, с. 90]);

- зовнішній вигляд, портрет: **мордар** (**Мордар** наставляє зміїсто скручений залізний прилад і вганяє його молотком дядькові під ребра [3, с. 336]).

Сюди ж відносимо і збірні назви осіб: **малишва, народ-жертва** (Судитимуть його за шкідництво, їм машина, гадам, дорожча, ніж **малишва** [3, с. 246]; Нацистам це знищення розплановане на короткий час, при значно більшій байдужості до внутрішнього життя **народу-жертви**, в якого грабують «життєвий простір» [3, с. 344]).

Здійснений аналіз дозволяє зазначити, що всі іменникові авторські неологізми на позначення осіб є похідними одиницями і найчастіше утворені суфіксальним способом та складанням. Високою продуктивністю відзначаються словотвірні моделі творення назв осіб за допомогою суфіксів *-ець, -ник*: **з'явець, ходоць, крадіжник, приклонник**. В авторському лексиконі Василя Барки простежуємо низку індивідуально-авторських юкстапозитів, утворених шляхом поєднання двох іменників: **мистець-маляр, блазень-лжесвященик, мудрець-гречкосій, «Митька-Мікроб»** та ін.

Зауважимо, що майже всі неолексеми-назви осіб містять оцінно-експресивне забарвлення. Їх естетика виразно проступає в самих контекстах, наприклад: *Що почав князь Андрій-руїнник, та довершили Петро I та Катерина II, які остаточно придушили українську культуру <...>* [3, с. 250]; *А я сиджу на противній комедії: Ось цей буквогриз нарочито добирає уїдливих виразів, щоб мені дошкулити* [3, с. 261] тощо. Більшість із них містить негативну оцінку, хоча виявляємо авторські неолексеми з позитивною оцінністю. Йдеться про такі авторські номінації осіб, як: **мистець-маляр, мудрець-гречкосій, вчителі-подвижники** та ін. (*Безсмертні вчителі-подвижники стояли біля коліски народного духа; виховали серце народне на віки вічні* [3, с. 156]).

Іменники-новотвори з конкретно-предметним значенням

Матеріал дослідження дозволяє виокремити кілька тематичних груп іменників – назв конкретних предметів:

а) назви предметів, побутових речей, виробів, інструментів: **хронометр-каліка**, **подушенняточко**, **листівка-краєвид**, **торохкавка**, **жабоколочка** (*Стояли в рядах <...> позовклі поштові конверти, листівки-краєвиди з пообламуваними кутиками<...>* [3, с. 66]; *Передчуття було недобре, коли слухав Іони Івановича солідної людини, що не знати з яких причин трусить **торохкавками*** [3, с. 104]; *Ах, якби він знав, поглядаючи на вередливі **хронометри-каліки**, як несподівано кришталева тканина часу збуриється на кордоні Сходу і Заходу!* [3, с. 153]);

б) риси зовнішності, портретні деталі: **півтіні-серпаночки**, **недогнилки** (зубів), **білочупринність**, **огники-убивці** (*В очних ямах, найгустіші коло перенісся, стоять **півтіні-серпаночки** невловимої легкості* (с. 61); *Мікроб бачить на траві <...> таку несамовиту сцену, що вискалюється від вуха до вуха **недогнилками** чорних зубів* [3, с. 114]; *Став і спитався свого сусіда, голубоокого підлітка, обпаленого сонцем до найвищого ступеня червоношкірості і **білочупринності*** [3, с. 243]; *<...> а **огники-убивці** вириваються з щілин на жовтих кружках його очей і наскрізь пронизують курча <...>* [3, с. 315]);

в) назви приміщень, місць, будівель тощо: **психарня**, **квітник-прямокутник**, **людорізка** (*І маргаритки стежать їх, ставши в узорну рамку навколо **квітника-прямокутника*** [3, с. 100]; *Але Катавашкін був безжалісний: він штовхнув його закаблуком у голову, і переможений зник у відтуліні **людорізки*** [3, с. 121]);

г) назви рослин, плодів: **зілля-бур'ян**, **яблучка-ранети**, **соняшничата** (*Вислухавши звіт помічника, він **яблучками-ранетами** виобразив погожий ранок і без слова подався в свій кабінет* (с. 30); *<...> де-не-де огніють віями півскорботні-піврадісні, похилені до землі **соняшничата*** [3, с. 260]);

ґ) назви географічних об'єктів, назви країн, міст, водойм тощо: **Великонімеччина**, **столиця-матушка**, **річка-спокусниця** (*Вимальовується перед очима світлошоколядна **річка-спокусниця**; річка, що мчить орлицею, проводить праве крило при глиняних кругах, ліве – при дамбах та вербах* [3, с. 43]; *<...> сорок сороков церков у «кондовій» **столиці-матушці*** [3, с. 239]; *А для Гітлера українці – «нижча раса», нездібна до історіотворчого процесу, хоч українська княжа держава існувала задовго до виникнення **Великонімеччини*** [3, с. 153]).

У неологічному словнику Василя Барки більшість індивідуально-авторських номінацій конкретних предметів – складні за структурою. Найчастіше вони утворені способом юкстапозиції шляхом поєднання двох іменників: **хронометр-каліка** ← хронометр, каліка; **огники-убивці** ← огники, убивці; **річка-спокусниця** ← річка, спокусниця; **листівка-краєвид** ← листівка, краєвид; способом складання із суфіксацією: **людорізка** ← людину різати; **жабоколочка** ← жаби колоти.

Кілька неолексем утворено суфіксальним способом: **торохкавка**, **подушентячко** та ін.

Серед виявлених іменників-новотворів з конкретно-предметним значенням простежуємо стилістично нейтральні неолексеми на зразок **яблучка-ранети**, **зілля-бур'ян**, **листівка-краєвид**, **квітник-прямокутник**, хоча є й стилістично забарвлені. Наведемо кілька прикладів: *Мікроб бачить на траві <...> таку несамовиту сцену, що вискалюється від вуха до вуха **недогнилками** чорних зубів [3, с.114]; <...> а **огники-убивці** вириваються з щілин на жовтих кружках його очей і наскрізь пронизують курча <...> [3, с. 315].*

Іменники-новотвори з абстрактним значенням

Іменникові лексичні інновації з абстрактним значенням можна об'єднати в такі тематичні групи:

1) назви психічних станів людини: **самоопанування**, **диводумність** (*Попервах було страшно, коли дух надходив; дрібний мороз розсипався в кровоходах, згодом при твердому **самоопануванні**, сеанси набули відносного спокою [3, с.102]; З виразом **диводумності** старий широко розвів руками [3, с. 310]);*

2) назви рис характеру, манери поведінки, міжособистісних стосунків: **«моя-хата-скрайство»**, **джентльменство**, **«беззакидність»** (*Кожний кам'яніє і намагається дивитися твердо вперед, на доповідача, будуючи з усієї істоти своєї абсолютну **«беззакидність»** і політичну бездоганність, ба навіть високу міру надійності і витриманості [3, с. 98]; <...> та іншими трояндами академічного **джентльменства** [3, с. 263]; Лише той не матиме рації, хто проголосить **«моя-хата-скрайство»** найвищою мудрістю земною [3, с. 344]);*

3) назви психічних, інтелектуальних властивостей, особливостей характеру тощо: **самовишколювання** (*За довгі роки **самовишколювання**, при нестримних поривах – зблизитися з магнетичними могутностями [3, с. 102]);*

4) назви негативних властивостей, станів осіб: **оскотинення**, **людоненависть** (*Похоронить проповідників остаточного **оскотинення** і людини в сірій шерсті ідеологічно-витриманої породи [3, с. 95]; Процес партійного **оскотинення** можна спинити, якщо пробудити особистість [3, с. 209]);*

5) назви дій, рухів, процесів та способів виконання: **життетворчість**, **страстотерпництво**, **«рогоправлення»**, **сполох-зиркання**, **самозаслання**, **танковід**, **мордокалічення**, **горлорізання** (*Закони **життетворчості** невідомі [3, с. 10]; От складники душі, символізовані в образі Голготи, гори нашого земного **страстотерпництва** [3, с. 274]; Раз у раз починалася штурханина, переростала в **мордокалічення** <...> [3, с. 18]; Ритми його (всесвіту) сприймалися, мов **танковід** квіток у сні [3, с. 33]; Досить мені ідеалів, <...>, досить мені крикливих лозунгів про **горлорізання**, за якими кримінальна компанія мостить собі царське гніздечко, – досить! [3, с. 215]);*

6) назви видів робіт, типу професійної діяльності: **«подай-прийми»** (*На запрошення Деденістова, кирпатий поселився в його квартирі, побіч*

кабінету, в колишній лазничці; виконував роль «подай-прийми» при ледачому, як султан, екс-пропагандистові <...> [3, с. 112]);

7) назви явищ природи тощо: **схід-сонця, захід-сонця** (<...> красувався казковий сторук, вигинаючи лікті на **схід-сонця і захід-сонця** <...> [3, с. 5]);

8) назви звуків, звукових явищ тощо: **тисячострунтя** (<...> з вокзального району, повного свисту, шипіння, брязкоту, вугільної порохняви, перемішаної з парю над блискучим **тисячострунтям** рейок і коробчано-червоною гусінню поїздів <...> [3, с. 43]);

9) загальна характеристика політичної та соціально-економічної ситуації тощо: **напівазіятчина-напівєвропейщина** (*Що почав князь Андрій-руїнник, та довершили Петро I та Катерина II, які остаточно придушили українську культуру і на її руїнах запанували з своєю напівазіятчиною-напівєвропейщиною* [3, с. 250]).

Неологічний словник Василя Барки репрезентує велику та семантично розгалужену систему лексичних новотворів з абстрактним значенням. Усі вони вторинні, похідні; основні способи їх творення – суфіксальний і складання. Продуктивними є моделі творення неолексем за допомогою суфіксів *-ість, -ство(о), -енн(я), -анн(я), -изм*: **беззакидність, оскотинення, джентльменство, диводумність** та ін.

Значно більша частина лексичних інновацій з абстрактним значенням є складними за структурою. Частіше вони утворені способом юстапозиції шляхом поєднання двох іменників: **сполох-зиркання** ← сполох, зиркання; основоскладанням: **самоопанування** ← сам, опанування; **мордокалічення** ← морду калічити. Подекуди складанням із суфіксацією: **тисячострунтя** ← тисяча струн; **рогоправлення** ← роги правити. Усі складні неолексеми Василя Барки переважно двокомпонентні. Оригінальний та незвичний новотвір «**моя-хата-скрайство**» об'єднує три компоненти.

Як свідчить зібраний матеріал, майже всі іменникові неолексеми з абстрактним значенням стилістично навантажені, мають у художньому тексті емоційно-експресивне забарвлення.

Висновки й перспективи дослідження. Отже, одним із компонентів мовно-художньої системи образотворення Василя Барки виступають авторські лексичні новотвори. У романі «Рай» представлено естетично вагомий корпус іменникових неолексем, які можна об'єднати у три лексико-граматичні групи: назви осіб, іменники з конкретно-предметним значенням та іменники з абстрактним значенням, найбільшу серед них становлять лексичні інновації з абстрактним значенням. Усі виявлені новотвори утворені за традиційними словотвірними моделями, властивими українській мові. Продуктивні способи творення цих неолексем – суфіксація і складання. Глибоке та всебічне вивчення ідіостилю Василя Барки – важливе завдання наступних лінгвістичних досліджень.

Список використаної літератури

1. Адах Н. Авторські лексичні новотвори Василя Барки: [семантико-дериваційний та лексикографічний аспекти] / Н. Адах. – Рівне: Вид-во Олега Зеня, 2007. – 136 с.
2. Барка В. Вибрані твори/ В. Барка. – Харків: Веста: Вид-во «Ранок», 2003. – 304 с.
3. Барка В. Рай: роман/ В. Барка. – Харків: Фоліо, 2009. – 348 с.
4. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К., Ірпінь: ВТФ «Перун», 2003. – 1440 с.
5. Вокальчук Г. М. Словотворчість українських поетів ХХ століття: монографія / Г. М. Вокальчук. – Острог: Нац. ун-тет «Острозька академія», 2008. – 536 с.
6. Гриценко П. Ідіолект і текст/ П. Ю. Гриценко/ Лінгвостилістика: об'єкт-стиль, мета-оцінка: зб. наук. праць, присвячених 70-річчю від дня народження проф. С. Я. Ермоленко. – К., 2007. – С. 16-30.
7. Жулинський М. Г. Високий світоч віри: Голодомор в Україні та роман Василя Барки «Жовтий князь»/ М. Г. Жулинський. – К.: Педагогічна преса, 2003. – 56 с.
8. Словник української мови : в 11 т. / АН УРСР; Інститут мовознавства; за ред. І. К. Білодіда. – К. : Наук. думка, 1970–1980. – Т. 1–11.
9. Словник української мови: в 20 т. – К.: Наук. думка, 2010–2014. – Т. 1–4.
10. Сологуб Н. М. Мовний світ Олеся Гончара / Н. М. Сологуб. – К.: Наук. думка, 1991. – 140 с.

Бабий Ирина. Окказионально-предметная номинация в художественном дискурсе Василя Барки. В статье рассмотрены индивидуально-авторские номинации в романе «Рай» Василя Барки. Проанализированы семантика, деривационная структура и особенности функционирования имен существительных –авторских неологизмов. Выделены три лексико-семантические группы неолексем: наименования лиц, имена существительные с абстрактным значением, имена существительные с конкретно-предметным значением. Самая большая среди них – группа лексических инноваций с абстрактным значением. Неолексемы образованы по традиционным словообразовательным моделям преимущественно способом суффиксации и сложения. В результате проведенного исследования установлено, что в романе «Рай» индивидуально-авторские неологизмы в основном выполняют оценочно-экспрессивную функцию.

Ключевые слова: новообразование, авторский неологизм, лексическая инновация, индивидуально-авторская номинация, неолексема, сложное слово.

Babii Iryna. Occasional Subject-nominations in the Artistic Discourse of Vasyl Barka. The article highlights the issues of the individual author's nominations in the novel «Rai» («Paradise») by Vasil Barka. The author analyzes the semantics, derivational structure and peculiar functioning features of authors' noun-neologisms. The identified author's neologisms are classified into three main lexico-semantic groups of neolexemes: the names of persons, nouns with abstract meaning, nouns denoting names of concrete subjects. The largest group of lexical innovations is represented by nouns with an abstract meaning. All the revealed noun neolexemes are created in accordance with the traditional word building patterns. The most productive ways of creating neolexemes in the novel are suffixation and composition. The key findings of the research prove that individual author's noun-neologisms mainly perform the evaluative and expressive role in the novel «Paradise».

Key words: neologism, author's neologism, lexical innovation, individual author's nomination, neolexeme, compound word.

Стаття надійшла до редколегії 29.02.2017